

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Zoran Bognar

Copyright © Igor Marojević 2021
Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2021

SVEza **LEPOTU**

Igor Marojević

Beograd
2021
DERETA

NAPOMENE AUTORA

Ovu knjigu, najpre, čine konačne i mahom znatno izmenjene verzije priča ranije objavljenih u zbirkama *Tragači* (2001), *M Mediterani* (2006. i 2008) i *Beograđanke* (2014). Od tih povesti, najkrupnije izmene – i obimom, i strukturom – pretrpela je priča „Prsten“. Promenjen joj je i naslov; u *Tragačima* je glasio „Znaci“. „Prsten“ se i stoga, a i inače, može čitati kao *sasvim nov narativ*. *Takve sudbine je i priča „Lovina“,* kojoj je takođe promenjen naslov i koja nije objavljivana u ličnim knjigama. Uz ostale priče rukopisa *Beograđanke*, napisana je prva verzija pripovesti „Karneval“, ali svakako nije bila dovoljno zrela da bi na kraju bila i uvrštena u zbirku.

Poslednji ciklus, *Smrti poznatih*, označava profil autorovih najnovijih kratkih narativa. *Prve dve priče u tom ciklusu premijerno se objavljuju.*

Naravno, kao i uvek: sve što je ovde napisano, nikad se nije dogodilo.

Tragači

PRSTEN

Prvu zaradu krajem decembra napravio sam na dan kad me je sekretarica i pomoćnica Đina dočekala priljubljenih nogu. Tog jutra nisam dobio priliku da vidim njene butine. Zastao sam i temeljno je osmotrio na putu iz svog kabine-ta ka toaletu. To sam učinio možda i zbog dopune uzbude-nja, ili zbog izvesne osvete.

Položila je pogled na fiksni telefon. Otišao sam u WC, mokrio, oprao ruke i pokvasio kosu. Popeo sam se stepeništem polusuterena koji je glumio poslovni prostor.

Udahnuo sam čisto, kako može da se udahne jedino u decembru. Karuce su poskakivale ulicom punom tamnih kioska. Stariji čovek, koji je, sred mreine preko vazduha, ne-jasno ličio na Ciganina, držeći kajase mrzovoljno je i zimo-grožljivo šamarao malog ošišanka koji je sedeo pored nje-ga i pravio se da ne opaža ćuške. Prizor mi nije godio, ali duvan jeste, kao i stajanje ispred zgrade sred hladne ma-gle. Iz nje su oticali, i deliće čiste slike na mahove otkrivali,

spiralni dimovi nalik na one iz cigarete koja, već duže upaljena, počiva u pepeljari dok se vlasnik ne seti da puši.

U kabinet sam ušao tiho, da ne pokvarim prizor kakvom sam se i nadao: sliku Đininog zgodnog i ponosnog tela nagnutog nad mojim radnim stolom. I ona je mene predosetila: ukočivši ruku u kojoj je držala krpu, naglo se osvrnula. Uspravila se: na njenim butinama, skraćena škotska crveno-crna mini-suknja polako se spuštala niz crnu čipku koja je ovičavala braon čarape od najlona bez elastina, lišene gaćica od istog materijala.

– Moralno uspravljanje praćeno je spuštanjem suknje, i obratno – promumlao sam.

Đina me je zbunjeno osmotrila, odložila krpu i zauzdale kariranu suknjicu, praktično deo svoje radne uniforme. Sviđala mi se poruka te suknje: crveni kvadrati podudarali su se s bojom Đinine duge i kovrdžave kose, a crni sa bojom moje kratke tarzanke.

– Malo sam pospremila – rekla je – jer bi ovi iz „Kurent medije“ trebali da za sat-dva donesu deo ostatka para.

– Konačno je opet krenulo – rekao sam i Đina mi se osmehnula sa izrazom odobravanja. Činilo mi se da sam u njenim očima izgledao prilično moćno.

Nakon meseci odlaganja, „Kurent medija“ je platila nešto 50 nemačkih maraka u dinarima, u banci, na tekući račun, a preko njihovih nižih službenika, koji su mi došli na noge, dobio sam 155 DEM na ruke. Bio bih zadovoljan ako bih video polovinu ostatka svote. Ponešto se uvek zagubi usput.

Pred kraj radnog vremena zamolio sam Đinu da pozove taksistu. Izašao sam s aktovkom pred svoju firmu u dalekom bloku. Na desnu ruku sam vratio prsten. Počeo sam da ga ne nosim na poslu.

Taksista Dušan Reljić vozio me je svojom svetlosivom, udobnom „ladom“, uz krupan popust, svakog radnog dana do firme i natrag, a katkad i izvan te relacije. Angažovao sam ga ne zato što je bio srazmerno jeftin, nego jer se razlikovao od taksista s kojima sam se ranije vozio. Većina njih ćuti kad je red da se izvini što vraća manje kusura, a govori onda kad ne treba. Ispadalo je da sam im plaćao predavanja, a da je vožnja bila gratis.

Zaposlio sam Dušana jer se ni posle treće slučajne zajedničke vožnje nije raspričao. Oduvek smo ćutali. Ali tog dana, nakon bar dva meseca skoro svakodnevne saradnje, ja sam poveo razgovor s njim.

Piljeći u maglovite slike koje su se smenjivale dok sam se sred gužve sporo vozio prema Zemunu, zadržao sam pogled na vitoj sredovečnoj plavuši koja je koristila zakrčenje da pređe kolovoz trčeći između vozila. I Dušan se zagledao u nju. Mogao sam da ga zamislim s tom damom u trenerci: imao je četrdesetak godina, snažan trup, mladalačku jaknu od velura, beli duks, usklađen s privlačnim sedim zaliscima tamne kose. Možda bi izgledao dobro da nije patio od hronične neobrijanosti.

– Zgodna, Dušane? – rekao sam; on me je upitao na šta mislim. – Na matorku koja je protrčala – odgovorio sam oraspoloženo.

– Gospodine, ne znam ja nikakvu... matorku što trči.

– Čudi me; ovu si baš odmerio. A po prstenu vidim da si oženjen.

– Ne, vi ste – rekao je, osvrnuvši se da baci pogled na prsten. – Do sada nismo pričali o tako intimnim stvarima – rekao je pomalo uvređeno. – Znate, ja sam udovac.

– Žao mi je. Izvini, previše sam veseo. Ne pamtim ovako poslovno uspešan dan, a ti si u žalosti. Stvarno nije pristojno da se radujem.

– Ma jok – odmahnuo je rukom s prstenom, žutim kao šljivovica iz barika. – Ima pet i po godina otkako mi se žena udavila na moru u Crnoj Gori.

Moj prsten bio je od belog zlata iz legure nikla. Razlikovao se od prstena moje supruge samo utoliko što je njen imao ljubičasti ametist.

Do moje zgrade taksista i ja stigli smo ćutke.

Dada me je dočekala u predsoblju stana. Milujući i ljubeći mi desno uho, merila je moj umor. Predložio sam joj da idemo u krevet: uz miris ručka, osetio sam i njen slatkast vonj, koji najčešće znači da je dobila menstruaciju. Da je dobila, odbila bi me, dajući mi kredit da bez posledica duže izbegavam bračnu obavezu. Ali zaboravio sam da ona menja miris ne samo jednom mesečno nego i onda kad putuje po gradu. Ode u bioskop, ili da sredi administraciju i vidi oca, pa možda u šoping, a sigurno u poslastičarnicu, na krempiticu. Sreće Dada raznog sveta, kao u nepoznatom gradu; mora da se pri svemu tome značajno

znoj. Strast između nas se gasila. A do pre pola godine stresali smo se od požude mirišući jedno drugo.

Dada nije dobila menstruaciju, nego se oznojila u gradu. Svlačio sam se da platim grešku u tumačenju njene promene mirisa. Ja sam vonjao još gore: sa znojem mi se mešao dah parfema „hugo bos“. Podešavajući vodu, Dada me je čekala ispod tuša, klečeći: salo trbuha joj se presložilo. Kao da za pola godine braka od cele moje žene jedino duge prste ruku nije napao celulit. Podesio sam vodu: ja sam preferirao topliju, a Dada hladniju. Ona je ostavljala vrata kupatila odškrinuta, a ako nešto ne volim, to je da prostorija u kojoj sam nije zatvorena. Za razliku od Dade, uživao sam u mraku; ona je bila mnogo otvorenija i pozitivnija, što su vrednosti koje su horski reklamirane. Ušao sam u sobu, a zatim – gaseći stonu lampu – u ženu. Merkao sam Đinu upravo da bih je upamtio i prizvao u sećanje dok sam u mraku prostrt po svojoj sve mekšoj supruzi. Ili bar dok onanišem.

Nakon vođenja ljubavi, Dada i ja smo seli za trpezarijski sto. Neko vreme je posmatrala kako se trudim da napravim što manje šumova dok jedem podgrejanu pileću supu. Dada me je poštovala i nastojala da mi ugodí: kuvala je, bacala đubre, išla u trgovinu, spremala stan. Od moje rupe na ivici Novog Beograda i Zemuna načinila je pristojan dom: platila majstore da obnove fiksirane delove pokućstva i pretvore lođu u spavaću sobu. Obezbedila nam je čestu i nemalu pomoć svog oca, uticajnog bankara, i povremeno mi i na druge načine pomagala u poslu; svaka joj

čast. Ali osoba ne treba da se žrtvuje za drugu osobu toliko da – doslovno – više ne brine ni za svoje dupe.

Da sam imao smelosti, predložio bih Dadi da vreme koje troši na kuvanje provodi na aerobiku. Možda bih u tom slučaju stalno obedovao suvu hranu i gotova jela, ali ne bih svake noći pored sebe (a nekada i pod sobom) zaticao njenu rano omlohavenu stražnjicu.

Kada smo počeli da ručamo, Dada me je pitala ima li nešto novo na poslu.

– „Kurent medija“ uplatili deo duga – rekao sam. – Nešto na tekući, a nešto na crno, na ruke. Neto 130 maraka – lagao sam je; nikad me nije proveravala.

– Odlično. A onaj podrum pića iz Bežanije?

– S Bežanijske kose – ispravio sam je. – Femkaju se – rekao sam i odmah se zabrinuo. Utopivši bar odblesak brige u bogato začinjenoj pilećoj supi, prešao sam na ohlađenu, i dalje mirisnu piletinu s jabukama i karijem. Sisajući kožu sa bataka, pogledao sam ekran. Emisija se bavila uticajima jamajkanske muzike na pop i pank druge polovine sedamdesetih. Salvetom sušeći usne, osetio sam probleme s varanjem. Podrignuo sam i izvinio se Dadi, koja se nasmejala zvonko i blagonaklono.

Uključio sam rikorder s tek načetom video-kasetom TDK od 240 minuta. I Dadu je zanimala emisija: gledala je TV dok je jela. Kasnije smo pokušavali da pričamo i uspeli da malo i večeramo. U krevet smo otišli prerano: Dada je bila umorna od obilaženja grada i od seksa, a ja od posla, tuširanja, jebanja i neutaženih iskušenja prema Đini.

Posle samo dva-tri sata, probudilo me je golicanje na domalom prstu ruke. Uključio sam stonu lampu i malo odvrnuo prsten. Tek otkrivena zona prsta bila je crvenkasta. Začuo sam hrkanje supruge, običnu posledicu onedavnog gojenja. Dada je bila prvo što sam video posle prsta naruženog naizmeničnim skidanjem i stavljanjem prstena: razbesneo sam se na nju. Još sam pomislio i da je kriva za moj svrab, kao da nisam lično skidao prsten. Došlo mi je da joj dok spava, prvi put u životu, odvalim šamar. Možda i bih, da je nisam i dalje voleo. Zagledao sam usnulu Dadu s raznih strana, kao da znam nešto novo o njoj, ali ne i otkud to potiče, pa sprovodim nemo, jalovo i groteskno ispitivanje. Okončao sam ga razdvajajući njene vlasi kose iza uha; mljackala je u snu, dostojanstvenog izraza lica.

Domali prst me je krvnički zasvrbeo: otrčao sam u kupatilo, skinuo prsten i njime iritirano pogodio zidne pločice toaleta. Potražio sam po kupatilu mast protiv svraba, na koju do tada nikad nisam ni pomislio. Onda sam, sa više osnova, počeo da tragam za lupom: Dada ju je negde nekada imala. Kada se otvore vrata grešaka, iz magacina gde su se skrivale obično počnu da ispadaju jedna za drugom. Greške su počele da se nižu: posle bacanja prstena, pritrčao sam Dadi i, drmusajući njene slabine, upitao je gde je lupa. Bunovno je otvorila oči i upitala:

- Koliko je sati uopšte? – i pogledala starinski budilnik.
- Šta će ti lupa u dva ujutro?
- Nešto mi se događa s prstom – rekao sam.

– Kakav si haos napravio ovde – primetila je tek pošto je u kupatilu našla lupu. – Što skidaš prsten? – pitala me je: za razliku od mog, njen domali prst bio je naviknut na vlastiti obručić, nije ga skidala.

– Imam nešto i svrbi me! – rekao sam što paničnije, dok je Dada kroz uvećalo gledala crveno-bledu oteklinu na mom prstu: u zoni ispod one gde mi je obično stajao prsten koža se osula i sljuštila, a gde se i odbleskivala kroz rumenilo.

– Je li tu skidanje prstena starije od svraba, il' je svrab stariji? – pitala je, držeći moju ruku, u koju se zadubila: distancirajući se pogledom od svojih pitanja.

– Svrab je stariji od skidanja – svojom greškom, morao sam da se pravdam.

– Možda imaš ekcem – rekla je, puštajući moju ruku i ostavljajući lupu na veš-mašinu. – Pretpostavljam da je tako, po struci nisam lekarka, nego geodetkinja, drugo je što neću da radim, mogu malo da ti pomognem i ništa više, pa me svi vidite, šta, kao domaćicu?

– Ja te tako ne vidim, Dado – odgovorio sam joj kad sam je odmerio: sasvim crna kosa, visoka, bled ten – trenutno, kao usled nazeba, prebled – dugačko grlo i oči toliko živahne, da su odavale laku, čak privlačnu anksioznost: u stvari mi uopšte nije izgledala toliko neatraktivna koliko poznata.

– Najbolje sutra da ideš kod ćaletovog lekara. Sigurno će ti dati nešto da mažeš – rekla je i vratila se u spavaću sobu.

Ostao sam u kupatilu da se, raščupan, očešljam i ogledam. Sebi sam se učinio kao definitivno bivši lepotan, od čega sam se uplašio. Rana sredovečnost ume da ružne prolepša, a lepuškaste nagrdi, ili im lice učini neupečatljivim, kao ispranim u veš-mašini na niskoj temperaturi. Nadajući se da spadam u tu drugu grupu bivših lepotana – ako sam to ikada bio – stavio sam briljantin u kosu. Njena boja, bleštavilo i frizura, obrve i veštački zubi, delovali su umirujuće upečatljivo, kao i visina i vitost tog čoveka.

Sutradan mi je Đina rekla da će „Kurent medija“ isplatiti ostatak novca! Došavši u moj kabinet da me izvesti o tome, sela je prekrstivši drsko noge i povlačeći naniže ivicu svoje kratke karirane suknje. Zahvalio sam joj na lepim novostima s posla i pitao je za novosti iz njenog života. Kao da se zaštititi od iznošenja svoje intime, brzo je prešla na uzvratno pitanje zašto već danima ne nosim prsten. Rekao sam joj da sam odnedavno praktično samac.

– Vi i Dada? Baš ono... završili? – nisam verovao da bi tako uverljivo mogla da odglumi čuđenje. Raširio sam ruke, gledajući naizmenice svoj goli i porumeneli domali prst i Đinu, uz osmeh i klimanje glavom, a ona je rekla: – Delovali ste mi kao da se nećete razići sve i da grom udari. Znam oboje, mada ipak bolje... tebe.

– Još živimo zajedno, ali više ne spavamo – rekao sam. – Ne bi me čudilo da se uskoro razvedemo. Ali, molim te, nikom o tome – rekao sam i Đina je obećala da neće ni zucnuti. – Imam poverenja u tebe jer radimo zajedno, ali i zato što si i sama imala bračne probleme, imaš li ih još?

– rekao sam; ona je kolebljivo uzvratila da više nema problema. Zatim je probala zamašan zbir kestenjastih vlasi i s jagodice ga premestila iza uha. Plus što su joj se iz blizine videli butine, kolena, listovi i usne.

Ono što sam video nije mi bilo dovoljno: pridigao sam se s kožne, izdašne fotelje, i nagnuo se prema Đini. Otvorila je usta, bila su krupna. Zaustavila je – takođe, krupne – oči na mojoj kravati „the king of ties“, sa smeđim i crnim prugama. Sasvim sam se približio Đini; tek tada je zagladila suknju i malo usplahireno me obavestila o drugim novostima s posla, prebacujući me iz erotskog trilera u birokratsku dramu.

Do kraja radnog dana imali smo dva sastanka. Direktor „Kurent medije“ mi je svoj nepredviđen gest vraćanja ostatka duga objasnio tvrdnjom da, čim napravi kintu, podmiri većinu dugova, jer ne želi neprijatelje. Ja sam se pak držao principa da namećem pravila kakvo je ono da se svaki sastanak, bez obzira na to što nisam u centru grada, odigrava kod mene; i blefiranje moći je donosilo neke klijente, recimo, „Kurent“. Doduše, mnogo više saradnika obezbedili smo zahvaljujući preporukama Dadinog oca.

Na sastanku s bežanijskokošanima iz podruma pića dogovorili smo novo viđenje za sutra i da započnemo saradnju njihovom uplatom na crno. U proračun je uključena i izrada sajta. Nakon posla, otišao sam kod dermatologa koji je radio u klinici „Ristić“ i na ime svog duga mom tastu dao mi pristojan popust. Trebalo je da na recept koji mi je prepisao kupim mast čiji naziv nisam upamtio i kojom

ću domali prst mazati dvaput dnevno tokom dve nedelje, koliko i neću nositi prsten. Čim bi se doktor latio mog domalog prsta, kao da je dodirivao vrlo intiman deo mene.

Posle pregleda, pružio sam činovnici klinike „Ristić“ posetnicu s natpisom: *Dušan Reljić, istoričar*. Moj taksista je služio u auto-jedinicama ogromne vojske žrtava nikad nezavršene tranzicije.

U prednovogodišnjoj opštoj histeriji, saobraćaj je bio bespoštedan kao i prethodnog dana. Dok sam to opažao, Dušan mi se neočekivano obratio:

– Gospodine, izvinite, ali... Znete ono što ste juče hteli da me pitate?

– Ne znam o čemu pričaš – mrzovoljno sam protiskivao kroz zube-jedinice.

– Dobro ste rekli da sam juče pogledao onu ženu. Iskreno, dolazilo je meni više puta da skinem prsten i da se... kako reći... udvaram nekim mušterijama!

– Jaka stvar – prekinuo sam ga. – Kako reč sama kaže: udvaranje je varanje uda.

– Ne bih ja potcenjivao drkanje – rekao je razočarano i lupio dlanom o volan. – To je jedini način da čovek zadrži intimu... Poslednja fantazija koju čovek ne mora da deli ni sa kim. Ali to ne znači ni da bih potcenio udvaranje! Znete kakvih mušterija ima, i još mi se ispovedaju i žale na muževе! A ja ni reči, ni poljupca.

– Šta da ti kažem: navali – rekao sam i zevnuo.

– Bih ja, da ne znam da je daleko najbolje imati seks sa svojom ženom. Tu se zna ko je ko i šta je šta!

– Naprotiv... ja sam... toliko blizak sa svojom ženom – otvarao sam mu se neodlučno, jer me je iznenadio rečima – da u seksu s njom vidim gotovo incest.

– Moja je žena, žena koje nema – zamišljeno je konstatovao.

– Moraš naći novu. A smetnju ti pravi prsten – rekao sam Dušanu iskusno, mazeći se po kosi da dodirom proverim da li je valjano ravna. – Ja sam od prstena dobio psorijazu, pa sam ga sasvim skinuo. A da sam čovek za prsten, ne bih imao te probleme... Ovako, telo mi je reagovalo na strano telo – rekao sam i hladnokrvno sugerisao: – Čoveče, baci svoj prsten! Mislim, skini ga.

Zastali smo na semaforu. U automobilu pored Dušanovog ugledao sam zanosnu brinetu mojih godina. Nasmešio sam joj se i ona mi je uzvratila, mada nakratko: morala je da prati stanje semafora, jer je vozila. Kao da je usled prizora flerta prelomio, Dušan je pokušao da skine prsten. Očito se zaglavio.

– Kad ja hoću, on neće – rekao je i semafor je prešao na žuto. – Ali sam se danas bar upoznao s jednom malo drusnom, al' preslatkom mušterijom iz vašeg komšiluka – pohvalio se i dodao gas. – Nisam je jebao, ali sam joj uzeo broj telefona.

– Eto rešenja. Zovi je odmah.

– Poslušaću vas, mada je udata... E lud sam, šta vam pričam, he-he-he. Ali to je i jedino ispravno: žensku je lako smuvati samo, da простите, ako si lud. Najviše uspeha sam

imao kao srednjoškolač, kad sam bio lud kô struja! E moj gospodine, da su mi ove godine i ona pamet...

Neko vreme je ćutao, dok se nije konačno osmelio:

– A sad mora da je još lakše doći do žena: nikada u istoriji nismo nedavno imali toliko izgubljenih ratova, a to se uvek loše odražava na većinu muškaraca...

– Mislim da novog partnera ipak nije tako lako naći kao što tvrdiš.

– Ako već tako mislite... Možda bi vam jedino ostalo on-da... Nije lako, ali... suočenje sa strahom – rekao je.

– Kako da se suočim? Kakvim strahom?

– Nama vozačima to je najlakše – Dušan je zvučao zadovoljnije nego ikada. – Jedino da i vi probate.

– Nešto što smeju taksisti, smem valjda i ja – rekao sam prezrivo.

– Sigurni? – prostrelio me je pogledom.

Klimnuo sam glavom i on je naglo prebacio u treću brzinu. Pa u četvrtu. Brzo je preticao, sekao ivičnjake, jahao po crti, promašivao saobraćajne znakove, mačke i prolaznike. Užasnut, hteo sam da se izvičem, ali samo sam uspeo da zamucam.

– A ako velite da vam je seks sa ženom kao incest – rekao mi je tek pošto je ukočio na trotoaru, zadihano kao da do maločas nije vozio nego trčao – onda vam ona i nije žena. Mada, i Stogodišnji rat je trajao 114 godina, ali se zove stogodišnji.

Čemu god da je trebalo da posluži, ubrzanje automobilom ubrizgalo mi je volju da odmah nabavim mast koju mi

je lekar prepisao. Na nasumičnom putu ka nekoj apoteci koja će pre ili kasnije iskrsnuti, kobeljao sam se kroz maglu. Kobeljajući se kroz maglu, našao sam apoteku.

Pružio sam recept vitkoj i mladoj apotekarki crne kose i „ramona“ frizure i vratio desnu ruku u džep, kao po navici. Minduša je bila utisnuta u devojčinu donju usnu.

– Kutijica je 290 dinara – apotekarka je čitala iz monitora računara na pultu. – Unutra je, u bukletiću, uputstvo za korišćenje. Želite?

– Želim – rekao sam i, pošto sam sve vreme gledao njevu alku na usni, prekrstila je ruke i, pucketajući prstima leve po mišici desne, počela da zuri u mene tarući usnu o usnu. Osetio sam prijatnu jezu u preponama i pogledao je u čelo. – Hoće li mi proći od te masti, šta mislite, onako, od srca? – izustio sam.

– Ne brinite – rekla je i dalje me gledajući, jednako skrštenih ruku. – Psorijaza je uporna, ali se leči ako uporno mažete. To imaju mnoge mušterije. Uglavnom je na nervnoj bazi i prolazi brzo.

Dok se bavila u stražnjoj prostoriji, pitao sam se želi li apotekarka ukazivanjem pažnje, gledanjem i oblizivanjem preko alke da flertuje, ili bi možda nešto više, ili joj je stalo samo do boljeg prometa, ili do svega toga zajedno. Izvadio sam ruku iz džepa, razgledao je i zapanjeno video da domali prst izgleda kao da do maločas nije bio otekao. Kada se crnka vratila za pult, naizmenično sam razgledao nju i ruku.

Sadržaj

NAPOMENE AUTORA	5
-----------------------	---

Tragači

PRSTEN	9
NAPUSTITI STAN	36
PERAST	43
RAT ZA ČAST MOANE POCI	60

Mediterrani

NURIJA	73
TOPLOŽUTA	91
KAPLJICE	100
ZLATNE GODINE YU KINEMATOGRAFIJE	110
VAGON DRUGE KLASA	121

Beograđanke

UNUTRA	135
KARNEVAL	163
IGRICA	193
SIVI KOMPLET	213

Smrti poznatih

ZLOĆUDNA MAGIJA SARKAZMA	233
SLIKOPISANJE	254
LOVINA	288
TRANZIT	307
O AUTORU	323

Igor Marojević
SVE ZA LEPOTU

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Nevena Živić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-400-6

Tiraž
1000 primeraka

Beograd, 2021.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel.: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

МАРОЈЕВИЋ, Игор, 1968–

Sve za lepotu / Igor Marojević. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta,
2021 (Beograd : Dereta). – 324 str. ; 21 cm. – (Biblioteka Savremena
srpska književnost / [Dereta])

Tiraž 1.000. – O autoru: str. 323–324.

ISBN 978-86-6457-400-6

COBISS.SR-ID 44753161